

diensten van bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten op defensie- en veiligheidsgebied, en tot wijziging van richtlijnen 2004/17/EG en 2004/18/EG te voldoen, of althans door deze bepalingen niet ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens artikel 72, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU het Koninkrijk der Nederlanden de betaling van een dwangsom ten bedrage van 57 324,80 EUR per dag op te leggen vanaf de dag van de uitspraak van het arrest in deze zaak;
- het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 21 augustus 2011 verstreken.

(¹) PB L 216, blz. 76.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Förvaltningsrätt i Linköping (Zweden) op 6 december 2012 — Ålands Vindkraft AB/Energimyndighet

(Zaak C-573/12)

(2013/C 38/23)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Förvaltningsrätt i Linköping

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ålands Vindkraft AB

Verwerende partij: Energimyndighet

Prejudiciële vragen

- 1) De Zweedse regeling voor elektriciteitscertificaten is een nationale steunregeling op basis waarvan elektriciteitsleveranciers en sommige elektriciteitsgebruikers in de lidstaat een hoeveelheid elektriciteitscertificaten moeten kopen die overeenstemt met een bepaald deel van hun verkoop of gebruik, zonder dat expliciet vereist is dat ook elektriciteit wordt gekocht van dezelfde bron. Elektriciteitscertificaten worden verleend door de Zweedse Staat en bewijzen dat een bepaalde hoeveelheid hernieuwbare elektriciteit is geproduceerd. De producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen ontvangen door de verkoop van elektriciteitscertificaten een extra opbrengst als een bijkomend inkomen uit hun elektriciteitsproductie. Moeten artikel [2, sub k.] en artikel 3, punt 3, van richtlijn 2009/28/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG (¹), aldus worden uitgelegd dat een lidstaat op basis daarvan een nationale steunregeling zoals de bovenstaande kan toepassen, waaraan alleen producenten van wie het bedrijf in dat land ligt kunnen deelnemen en die als gevolg heeft dat deze producenten een economisch voordeel genieten ten opzichte van producenten die geen elektriciteitscertificaten kunnen verkrijgen?

- 2) Kan een regeling als die welke in de eerste vraag is beschreven — tegen de achtergrond van artikel 34 [VWEU] — worden beschouwd als een kwantitatieve invoerbeperking of een maatregel van gelijke werking?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, kan een dergelijke regeling verenigbaar zijn met artikel 34 [VWEU] wanneer rekening wordt gehouden met de doelstelling om de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen te bevorderen?
- 4) Is het voor het antwoord op bovenstaande vragen relevant dat de nationale wet niet uitdrukkelijk bepaalt dat de steunregeling alleen voor nationale producenten geldt?

(¹) PB L 140, blz. 16.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administratīvā apgabaltiesa (Letland) op 7 december 2012 — AS „Air Baltic Corporation”/Valsts robežsardze

(Zaak C-575/12)

(2013/C 38/24)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Administratīvā apgabaltiesa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: AS „Air Baltic Corporation”

Verwerende partij: Valsts robežsardze

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 5 van verordening (EG) nr. 562/2006 (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) aldus te worden uitgelegd dat aan de toegang van onderdanen van derde staten de dwingende voorafgaande voorwaarde is verbonden dat zij over een geldig visum in een geldig reisdocument beschikken?